

A Fővárosi Ítéltábla az **adós felszámolója**) felszámoló részéről meghatalmazott **felperesi képviselő** által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek, **a alperesi képviselő**) által képviselt alperes neve(**alperes címe**) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2017. szeptember 29. napján meghozott 3.G.40.668/2016/19. számú - a keresetet elutasító - ítélete ellen a felperes részéről 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2018. április 4. napján megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek bruttó 100.000 (Százezer) forint jogi képviselettel felmerült másodfokú perköltséget, valamint az államnak az állami adóhatóság külön felhívására 303.600 (Háromszázháromezer-hatszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

A felperes másodfokú eljárás során felmerült költségét maga köteles viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 240.983 forint perköltséget, az államnak 357.600 forint eljárási illetéket.

Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás szerint a peres felek között folyamatos szerződéses kapcsolat állt fenn. 2013. október 25. napján az alperes mint kölcsönadó, valamint a felperes mint kölcsönt felvevő befektetés céljából kölcsönszerződést kötöttek. E szerződés értelmében az alperes összesen 10.038.673 forint kölcsönt nyújtott a felperesnek határozatlan időre azzal, hogy a teljes vagy részletekben történő visszafizetést az adós négy héttel korábban köteles a felvevőnek előre jelezni. A szerződést kötő felek rendelkezése szerint a kölcsönfelvevő a tőke visszafizetésekor 20%-

os éves „hozamot” volt köteles megfizetni, amennyiben a futamidő egy évnél rövidebb, a kölcsönadót időarányos kamat illette meg. A felek rögzítették azt is, hogy a szerződés hatályon kívül helyezte a 2013. augusztus 14. keltezésű 11.038.673 forint összegű szerződést annak kifizetésére tekintettel.

A felperes - a 2015. április 15. napján kezdeményezett kérelemmel indult eljárásban - 2015. szeptember 15-ei kezdő időponttal került felszámolás hatálya alá, kijelölt felszámolója az **felperes felszámolója**, a felszámolóbiztos: **felszámolóbiztos neve**.

A felszámolási eljárás alatt - 2015. április 23. napján - a felperes székhelyén a Készenléti Rendőrség Nemzeti Nyomozóiroda kényszerintézkedés foganatosítása során lefoglalta a felperes még le nem zárt kölcsönszerződéseit, amelyeket a Nyomozóiroda Korruptió és Gazdasági Bűnözés Elleni Főosztálya a felszámolónak 2016. március 23-án átadott 89 gyűrűs dossziében, ezen iratanyaghoz tartoztak az alperessel kötött kölcsönszerződések és az azokhoz kapcsolódó ki- és befizetési bizonylatok is.

Az alperes a felperes elleni felszámolási eljárásban hitelezői igényt nem jelentett be.

A felperes a 2016. szeptember 12. napján benyújtott keresetében annak megállapítását kérte a bíróságtól, hogy a felek között 2013. október 25. napján, 20% éves hozam mellett, 10.038.673 forint összegre megkötött kölcsönszerződés érvénytelen, ezért az eredeti állapot helyreállítása körében kérte kötelezni az alperest 3.795.000 forint kamat felperes javára történő visszafizetésére, a perköltségeiben történő marasztalása mellett.

A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 40. § (1) bekezdés b) pontjára alapított keresete indokaként előadta, hogy a támadott kölcsönszerződés feltűnően aránytalan értékkülönbséggel jött létre, mivel a felperes a jegybanki alapkamatot meghaladó éves hozamot ígért a kölcsön tőkeösszege után, ezért az ügylet érvénytelen, melynek következtében a kölcsön után kikötött hozam, azaz az alperesnek megfizetett kamat a felperesnek visszajár.

A felperes állította, hogy a keresetindítási határidőt betartotta, mivel a felszámolás kezdő időpontjától számított egy év nem telt el, és a 90 napos szubjektív határidő vele szemben 2016. július 20. napján nyílt meg. A felperesi társaság felszámolója a rendőrségtől a felperesre vonatkozó szerződéses iratanyagot ugyan már 2016. március 23-án átvette, de a perindítás indokoltságának megítéléséhez szükséges adatokat tartalmazó kimutatásokat, nyilvántartásokat csak 2016. július 20. napján kapta meg, ezért menthető okból nem volt abban a helyzetben, hogy ezt megelőzően az alperessel szemben igényét érvényesíthesse, hiszen a szerződések megtámadhatóságát ezt követően ismerhette csak fel.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Védekezése a keresettel szemben elsődlegesen arra irányult, hogy a felperes a keresetindításra rendelkezésre álló 90 napos szubjektív határidőt elmulasztotta, mivel a vele kötött kölcsönszerződést is magába foglaló iratokat a rendőrség a felszámoló részére 2016. március 23. napján átadta. Ezen időponttól kezdve lehetősége volt az iratanyag átvizsgálására, de a keresetben érvényesített hivatkozás (a hozam eltúlzottsága) a szerződés szövege alapján is megítélhető volt. Ezen időpontra már a hitelezők számára nyitva álló igénybejelentési határidő is eltelt, így a felperes keresetindításához szükséges valamennyi információ a felszámoló rendelkezésére állt, ezért a további kimutatásokat, nyilvántartásokat saját kockázatára várta be.

A keresetet érdemben is alaptalannak tartotta.

Az elsőfokú bíróság a keresetet nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság - az alperes elévülési kifogására figyelemmel - elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes keresetlevele elkészült-e vagy sem a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjára alapított kereset esetében. Ennek során a tudomásszerzés időpontját vizsgálva megállapította a Készenléti Rendőrség Nemzeti Nyomozóiroda Korruptió és Gazdasági Bűnözés Elleni Főosztálya Korruptációs Bűnözés Elleni Osztályának 2017. június 30. napján küldött adatközléséből, hogy a felszámoló a keresetlevéllel támadott kölcsönszerződést és az ahhoz kapcsolódó bizonylatokat már 2016. március 23. napján megkapta. Kifejtette, hogy ettől az időponttól kezdve meg volt a lehetősége arra, hogy az iratokat átvizsgálja, azokat rendszerezze és döntsön a kölcsönszerződések bíróság előtti megtámadásáról. Hangsúlyozta, hogy a felperes a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjára alapított keresetében a szerződés megtámadása okaként arra hivatkozott, hogy a felek ügylete az abban foglalt hozam mértéke miatt feltűnően aránytalan értékkülönbséggel megkötött szerződésnek minősül. Ezen megtámadási ok felismeréséhez pedig a felszámolónak elegendő volt ismernie a keresettel támadott szerződés szövegét. A szerződés a felszámoló által is elismerten 2016. március 23. napjától kezdve a rendelkezésére állt, így ezen napon megnyílt a Cstv. 40. § (1) bekezdésében írt 90 napos elévülési jellegű keresetindítási határidő. Ebből arra a következtetésre jutott, hogy a felszámoló a saját kockázatára döntött úgy, hogy a rendőrség rendszerező munkájának eredményét, a különböző kimutatásokat, nyilvántartásokat, a könnyebb áttekinthetőség érdekében bevárja, emiatt azonban a perindítással elkészt.

Az elsőfokú bíróság a fentiek miatt a keresetet érdemben nem vizsgálta, a felperes bizonyítási indítványait mellőzte, és a keresetet elutasította.

Az adós társaság felszámolóbiztosának meghallgatását azért mellőzte, mert álláspontja szerint az eljárás időtartama alatt lehetősége volt arra, hogy írásban megtegye nyilatkozatait. Esztergályos László rendőrszázados tanúkénti meghallgatására irányuló felperesi bizonyítási indítványnak pedig azért nem adott helyt, mert a megkeresésre küldött választ az érintett rendőrszázados szerkesztette, így az ügyben lényeges kérdésre vonatkozó nyilatkozata írásban rendelkezésre állt. Úgy ítélte meg, hogy ezen személyek tanúkénti meghallgatásától további releváns, a perben már rendelkezésre álló információt meghaladó adat megismerése nem volt várható. Az alperes által indítványozott vádirat beszerzését is szükségtelennek találta, mivel a keresetindítási határidő megállapítása szempontjából a felperes volt vezető tisztségviselőinek magatartása a perben rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok miatt érdektelen volt.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes felet a pernyertes fél költségeinek megfizetésére. Az alperes a per során jogi képviselővel járt el, ezért a felperest kötelezte az alperes jogi képviselőjének ügyvédi munkadíja viselésére, amelyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja alapján, a pertárgyérték 5%-ához igazodó mértékben 189.750 forintban állapított meg, mivel ezt arányban állónak találta az alperes jogi képviselője által kifejtett tevékenységgel is (írásbeli beadványok szerkesztése és a tárgyaláson való jelenlét). A kiszámított díjon felül 27%-os áfát számított fel, így a felperest az alperes javára összesen 240.983 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, ebben kérte az elsőfokú ítéletet megalapozatlanság okán hatályon kívül helyezni és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítani.

Jogorvoslati kérelme indoklásában hangsúlyozta, hogy amikor minden irat birtokába jutott, amiből egyértelműen felismerhetővé vált számára a megtámadás lehetősége, attól számított 90 napos határidőn belül benyújtotta a keresetét. Kiemelte: már a keresetlevelében is hivatkozott arra, hogy a per megindításához szükséges adatokat - az ügyfëllistát, az ügyfëlkört érintő pénzforgalomra

vonatkozó adatokat, a rendelkezésre álló egyéb elektronikus kimutatásokat, nyilvántartásokat - 2016. július 20. napján vette át a rendőrségtől. Így a szerződés megtámadására a tudomásszerzéstől számított 90 napon belül került sor.

Előadta, hogy a bíróság megkeresésére adott választ követően ismételt indítványozta a rendőrség megkeresését annak közlése végett, hogy az iratanyagot mely időpontban továbbította részére, milyen mennyiségű iratot juttatott el és hogy a nyomozóhatóság részére milyen időráfordítást jelentett az iratok átvizsgálása. Álláspontja szerint a nyomozóhatóság 9022/150/2015.bü./927. számon adott válasza nem egyértelmű és hiányos, ebből nem derült ki egyértelműen, hogy milyen mennyiségű iratot küldött meg részére, illetve milyen időráfordítást jelentett a nyomozóhatóságnak az iratok átvizsgálása. Nyomatékosan kiemelte, hogy a 2016. július 20. napján átvett ügyféllista, az ügyfélkört érintő pénzforgalomra vonatkozó adatok, egyéb elektronikus kimutatások, nyilvántartások, dokumentumok szükségesek voltak a kölcsönszerződés megtámadása lehetőségének felismeréséhez. A szerződés alapján nem ismerhette fel egyértelműen kölcsönszerződések megtámadhatóságát.

Álláspontja szerint a per megindítása előtt szükséges volt annak megállapítása is, hogy az alperes jelentett-e be hitelezői igényt. Ezt követően kellett a hitelezőnek nem minősülő ügyfelek részére - a per szempontjából vizsgálható kétéves időszakban - a kifizetések megtörténtét felkutatni, ennek hiányában ugyanis nem lehetett volna visszatérítési igénye az alperessel szemben sem. Ebből következően a szerződés szövegének ismeretén túl lényegesen több adatra volt szükség, leginkább azokra, amelyeket a nyomozóhatóságtól 2016. július 20-án kapott meg.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes volt vezetői ellen folyó büntető eljárás vádiratából megállapítható, közel 3500 kölcsönszerződés és ezzel kapcsolatos iratanyag került lefoglalásra, és megközelítőleg 1600 kölcsönadó érintett az ügyben, továbbá a felszámoló 600 hitelezői igényt vett nyilvántartásba.

Előadása szerint az adós társaság iratanyaga hiányos, nem áll rendelkezésre a könyvelése, a lefoglalt iratok között nem voltak feltalálhatók a pénztár-bizonylati tömbjei, pénztárnaplói, pénzügyi analitikája, tehát nincsenek olyan dokumentumok, amelyek alapján a kamatokkal folyamatosan feltőkésített kölcsönszerződések alapján a pénzmozgások nyomon követhetők lennének.

Hangsúlyozta, hogy kereseti kérelmében a feltűnően aránytalan értékkülönbség miatti érvénytelenség megállapításán kívül, a Ptk. érvénytelen szerződésre vonatkozó rendelkezései értelmében az eredeti állapot helyreállítását is kérte keresetében.

Sérelmezte, hogy bizonyítási indítványait mellőzte a bíróság, ugyanakkor azonos tényállás mellett más alperesek ellen folyamatban lévő perben eljáró bíróság ezen bizonyítási indítványainak helyt adott.

Álláspontja szerint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:24. §-a alapján a perindításhoz szükséges körülmények felismeréséig az elévülés nyugodott, mivel menthető okból nem volt abban a helyzetben, hogy a pert megindíthassa. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.259/2008/5. számú és a 11.Gf.40.445/2009/7. számú döntéseire, továbbá a BH2017.65. számú jogesetre.

Arra az esetre, ha az ítéltábla a fellebbezési kérelemben foglaltaknak nem adna helyt, kérte, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított 240.983 forint összegű perköltséget a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelje, mivel a perben kisszámú érdemi cselekményre, érdemi tárgyalásra, bizonyítás lefolytatására került sor, bonyolult jogkérdésben való állásfoglalásra nem volt szükség. Nagy terjedelmű, munkaigényes előkészítő iratok benyújtása sem történt az alperes részéről.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Előadása szerint a felperes által is elismert tényként volt megállapítható, hogy a nyomozóhatóságtól az adós felszámolója 2016. március 23-án megkapta a keresettel érintett kölcsönszerződést, illetve az ahhoz kapcsolódó pénzügyi bizonylatokat. Ezzel szemben a felperes azt állította, hogy a 2016. március 23-án átvett iratok, kölcsönszerződések és az azokhoz kapcsolódó pénzügyi bizonylatok a keresetindításhoz nem voltak elegendőek, ezért a perindításról megalapozottan csak a felperes elektronikus nyilvántartásai, kimutatásai, ügyféllistái alapján lehetett döntést hozni, amelyeket 2016. július 20-án bocsátott a nyomozóhatóság rendelkezésére. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében foglalt álláspontja helyességét támasztja alá, hogy a felperes sem keresetében, sem fellebbezésében nem nevezett meg olyan konkrét adatot, releváns tény vagy egyéb körülményt, amely csak a 2016. július 20-ai iratátadást követően állt volna rendelkezésére. A felperes csupán hivatkozott ilyen „többlet tényállásra”, ellenben azt semmilyen módon nem igazolta. Részletezte viszont a felperes felszámolójának adatfeldolgozó munkája nehézségeit, időigényességét.

Érvelése szerint a feltűnő értékaránytalanságot, nevezetesen a kölcsönszerződésben kikötött kamat mértékét maga a kölcsönszerződés tartalmazta, a szerződő felek ki- vagy befizetéseivel kapcsolatos felperesi hivatkozásra idézte egy másik alperes ellen folyamatban lévő eljárásban, a 3.G.40674/2016/14. sorszámú jegyzőkönyvben tett felszámolói nyilatkozatot, mely szerint a „későbbi perindítások alapját értelemszerűen azok az alapbizonylatok képezték, amelyeket a rendőrség már március 23-án átadott részünkre”. Ennek alapján pedig osztotta az elsőfokú bíróságnak a felszámoló munkaszervezésével kapcsolatos megállapítását is, miszerint az adatfeldolgozásban mutatkozó késedelem, illetve a nyomozóhatóság rendszerező tevékenységének bevétele a felperes érdekkörében felmerülő, jelen esetben a felperes terhére eső tény, körülmény.

Utalt arra, hogy a BH2017.65. számon közzé tett döntés a felperes álláspontját nem alátámasztja, hanem cáfolja, ugyanis a 90 napos elévülési jellegű határidő kezdő időpontja az a nap, amikor a felszámoló a keresettel támadott szerződés tartalmát és egyéb releváns körülményeket megismerve a szerződés megtámadhatóságát felismerte, a megtámadás törvényes okáról ténylegesen tudomást szerzett. Ezen álláspont alátámasztására idézett, a felperes által hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla egyedi ügyekben - ezen tárgykörben - hozott döntéseiből.

A felperesnek a perköltség mértékére irányuló fellebbezésének elutasítását kérte, mivel határidőben részletes védekezést terjesztett elő a felperes keresetére vonatkozóan, részletesen előadta pergátló kifogásait is. A bíróság az ő indítványa kapcsán foganatosított megkeresést, amely a tudomásszerzés időpontja tekintetében eredményre vezetett, a per valamennyi tárgyalásán részt vett, érdemi nyilatkozatot tett. Annak a perköltség megítélése szempontjából nem lehet jelentősége, hogy a kereset elutasítására nem érdemi vizsgálatot követően került sor.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a döntésére is kiható lényeges eljárási szabálysértést nem valósított meg, a bizonyítási eljárást a Pp. szabályai szerint folytatta le és a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelve helyesen állapította meg a szükséges tényeket, abból pedig helytállóan vonta le jogi következtetéseit. Ítéletét ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a felperes a Cstv. 40. § (1) bekezdésében előírt szubjektív perindítási határidőt elmulasztotta, és az elévülés nyugvását bizonyítani nem tudta.

A Cstv. 40. § (1) bekezdésének rendelkezése szerint e törvényhely a)-c) pontjaiban felsorolt törvényi tényállásoknak megfelelő szerződéseket, jognyilatkozatokat a felszámoló az adós nevében a tudomásszerzéstől számított 90 napon (de legfeljebb a felszámolás kezdő időpontjától számított egy éves jogvesztő határidőn) belül megtámadhatja.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:24. § (1) bekezdése értelmében ha a követelést menthető okból nem tudja érvényesíteni, az elévülés nyugszik.

A 90 napos határidő elévülési jellegű, ezért annak vizsgálatára az alperes elévülési hivatkozása okán kerülhet sor. Az elsőfokú bíróság az alperes elévülési kifogása miatt helyesen a felperes keresete vonatkozásában először a perindításra előírt szubjektív határidő betartását vizsgálta.

A fent megjelölt jogszabály az abban rögzített szubjektív perindítási határidő számítását a „tudomásszerzés” időpontjához köti. A tudomásszerzés időpontja annyiban szubjektív, hogy az igényérvényesítő, jelen esetben az adós nevében eljáró felszámoló személyéhez, lehetőségeihez köti. A kezdő időpont azonban nem a releváns iratok, adatok részletes, tényleges elolvasásához, tudati feldolgozásához, a megtámadás, mint jogi lehetőség elméleti felismeréséhez, a megtámadással elérhető eredményességben szerzett bizonyossághoz igazodik, hanem ahhoz a bíróság előtt is igazolható időponthoz, hogy az igényérvényesítő fél vagy a releváns iratok, adatok birtoklása, vagy egyéb módon történő rendelkezésre állása folytán a megtámadáshoz szükséges okok felismerésének a lehetőségével rendelkezett.

A perindításhoz szükséges az érintett jogügylet létrejöttének, tartalmának és az ügyletkötés kori körülményeknek az ismerete. A felszámoló általában az adós vezető tisztségviselője által - a Cstv. 31. §-ában előírt kötelezettség 30 napon belüli teljesítésével - szerezhethet tudomást a Cstv. 40. §-ában meghatározott időben megkötött szerződésekről, jognyilatkozatokról, szolgáltatások teljesítéséről (továbbá az adós vagyonáról). A jelen esetben azonban a felszámolónak az iratokhoz való hozzáférése nem volt biztosított, az adós gazdálkodó szervezet gazdálkodására vonatkozó iratokat, köztük a támadott szerződést a nyomozóhatóság 2015. április 23. napján lefoglalta, azt a felszámoló részére egyéb iratokkal együtt 2016. március 23. napján adta át.

Az adós nevében eljáró felszámoló jelen ügyben a felszámolás 2015. szeptember 15-ei kezdő napját követően rendelkezésre álló egy éves objektív határidőn belül, 2016. szeptember 12. napján terjesztette elő keresetét. A tudomásszerzés időpontjaként 2016. július 20. napját jelölte meg.

A felperesi hivatkozással szemben helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes felszámolója a jelen per megindításához szükséges valamennyi releváns adat birtokában volt már 2016. március 23-án.

Az ítéletábra rámutat arra, hogy a Cstv. 40. §-a alapján indított megtámadási per mindig egy konkrét jogügylet érvénytelenségének megállapítására (egy konkrét szolgáltatás visszakövetelésére) irányul, ebből következően a per tárgyát képező szerződés vagy jognyilatkozat (szolgáltatás) vonatkozásában kell a szubjektív határidő vizsgálatát lefolytatni. Jelen perben erre vonatkozóan a felperes a tudomásszerzés időpontjaként pontos időpontot (2016. július 20.) jelölt meg. Ezzel szemben az alperes azt állította, hogy a tudomásszerzés lehetősége már a nyomozati iratok visszaadása időpontjában (2016. március 23.) fennállt, mert a felperes már ekkor rendelkezett valamennyi szükséges adattal.

Az adott ügyben a jogügylet lényeges tartalmát képezte, hogy az alperes által a felperes részére adott kölcsönösszeg után a felperes a visszafizetéskor éves 20%-os hozamot volt köteles az alperes részére megfizetni. A Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjának törvényi tényállását figyelembe véve a megtámadási jog gyakorlása szempontjából a kölcsönösszeg után járó hozam tekintetében elegendő volt a szerződés ismerete, e körben tehát más lényeges körülményről nem kellett a perindításra jogosultnak tudomást szereznie.

Adott ügyben a felperes hivatkozott arra, hogy számára a perindítás körülményeiről való tudomásszerzéshez nem volt elegendő az iratok megismerése, mert álláspontja szerint csak olyan személyekkel szemben lehetett pert indítani, akik nem minősültek a felszámolási eljárásban hitelezőnek, ezért meg kellett várnia a hitelezői igény-bejelentésre nyitva álló 180 napos határidő elteltét is. E körben azonban az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy az igénybejelentésre nyitva álló határidő 2016. március 23. előtt eltelt. A felperes által kifejtettekkel szemben itt utal arra a másodfokú bíróság, hogy a Cstv. 40. § rendelkezései nem tartalmazznak olyan kizáró rendelkezést, amely szerint olyan személy ellen ezen törvényhelyre alapítottnak ne lehetne megtámadási pert kezdeményezni, aki a felszámolás során hitelezőként bejelentkezett.

A felperes az elsőfokú eljárás során állította, hogy a jelen per megindításához szükséges adatokat - az ügyféllistát, az ügyfélkört érintő pénzforgalomra vonatkozó adatokat, a rendelkezésre álló egyéb elektronikus kimutatásokat, nyilvántartásokat - 2016. július 20. napján vehette át a nyomozóhatóságtól, ezért a szerződés megtámadására a tudomásszerzéstől számított 90 napon belül került sor.

Az ítéletábra álláspontja szerint perindításhoz valóban szükséges volt annak felkutatása, hogy a felperes az alperes részére a szerződés alapján teljesítette-e a fizetést, mert ennek hiányában a visszatérítési igényének nem lett volna alapja. Azt azonban a felperes határozottan tényként nem állította az elsőfokú eljárás során, hogy azok a kifizetést igazoló iratok, bizonylatok, amelyekből tudomást szerzett az alperes részére történő kifizetésről, nem kerültek a birtokába, azokat csak a 2016. július 20-án átadott iratokból tudta megismerni. Ezzel szemben a felperes a 19. sorszámú jegyzőkönyvben éppen azt adta elő, hogy 2016 márciusát „követően nehéz volt kiválogatni azokat a bizonylatokat, amelyek alátámasztották azt, hogy mely hitelezőnek nem minősülő ügyfél számára történt a vizsgálható két éves időszakban kifizetés.” Ez az előadás pedig a bizonylatok birtoklására utal. A bíróság megkeresésére a nyomozóhatóság által 29022/15/2015.bü. számon megküldött átadás-átvételi jegyzőkönyv alapján tételes iratjegyzék hiányában, nem volt megállapítható, hogy a számozott dossziékon belül milyen iratok kerültek pontosan átadásra, azonban a felperes (a fenti nyilatkozatából is kitűnően) nem vitatta azok 2016. március 23-án történő átvételét, csupán arra hivatkozott, hogy a megkapott iratok feldolgozását segítette elő a 2016. július 20-án átadott „plusz nyilvántartás”.

A felperest terhelte a bizonyítás a tudomásszerzés időpontja tekintetében, ezért pontos előadást kellett volna tennie, hogy milyen bizonylat igazolta az alperesek részére történő kifizetést és azt melyik iratsomagban lelte fel. A bizonylatok átvételét illető pontos tényállítás hiányában a felperes bizonyítási indítványa is általános jellegű volt, nem jelölte meg a bizonyítandó tényeket és az ezek alátámasztására szolgáló bizonyítási indítványait. Erre tekintettel alappal mellőzte az elsőfokú bíróság a felperes által előterjesztett bizonyítási indítványok teljesítését. Mivel az elsőfokú eljárás során a felperes az alperes részére történt kifizetést igazoló irat megismerésére nem tett pontos tényelőadást, tehát, hogy melyik iratsomag, mely iratából szerzett arról tudomást, és az mikor került a részére átadásra, az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a nyomozóhatóság a felperes felszámolója részére az alperessel kötött kölcsönszerződést és a kifizetéseket igazoló bizonylatokat is 2016. március 23-án átadta. Ezekre vonatkozóan a felperes a fellebbezésében sem terjesztett elő pontos tényállítást és ezekre vonatkozó konkrét bizonyítási indítványt sem. A fellebbezési eljárásban azonban új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására csak a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) korlátai között csak akkor kerülhetett volna sor, ha az új tény vagy új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott volna a fellebbező fél tudomására.

Az elévülés körében az igényérvényesítés akadályaként csak a mulasztás okaként megjelölt, de az igényérvényesítő szempontjából *menthető* körülmények vehetőek figyelembe. Az ebben a körben

kialakult bírói gyakorlat szerint önmagában a nagy mennyiségű irat és adat feldolgozásának terhe nem tekinthető az elévülés nyugvását eredményező okként. A felperes a bizonyítási eljárás során nem igazolt a felszámoló igényérvényesítésében - akár tudomásszerzésében, akár a bírósághoz fordulásában - őt ténylegesen akadályozó, el nem hárítható körülményt. Az iratok nyomozóhatóságtól való átvétele időpontjától - 2016. március 23-ától - objektíve lehetséges tudomásszerzés, a megtámadási ok felismerése gyakorlatilag a felszámoló saját döntésén és elhatározásán alapult. A felperes az elévülési határidőt elmulasztotta, ezért a kereset érdemi vizsgálatára nem kerülhetett sor.

A felperes a fellebbezésében eltúlzottnak minősítette az elsőfokú bíróság által megállapított perköltséget. Az elsőfokú bíróság az alperes részére járó perköltség vonatkozásában az alperes jogi képviselőjének járó munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja alapján a pertárgy értékének 5%-ához igazodó mértékben állapította meg, mivel ezt arányban állónak találta az alperes jogi képviselője által kifejtett tevékenységgel is, amelyet 27%-os áfával növelt. Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj leszállítását nem találta indokoltnak, az alperesi jogi képviselő munkavégzését és az ügyben tartott tárgyalások számát figyelembe véve, azt az elvégzett munkával arányban állónak találta.

A pervesztes felperes a Pp. 239. §-a, valamint 78. § (1) bekezdése alapján köteles viselni a másodfokú eljárásban felmerült költségét, továbbá megfizetni az alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét, melynek mértékét a Fővárosi Ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3)-(5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján bruttó 100.000 forint összegben határozott meg.

A másodfokú bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés i) pontja alapján feljegyzett fellebbezési eljárási illeték viseléséről a - Pp. 78. § (1) bekezdésén túl - az Itv. 59. § (1), 74. § (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése figyelembe vételével rendelkezett.

Budapest, 2018. április 4.

. Volein Anna s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Mária s.k. . Csányi Terézia Katalin s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: